

ethvert Tilfælde meget lang Overveielse, inden Thinget beslutter sig til at gjøre det Skridt at lægge Sag an for Retten i saadanne Spørgsmaal, saalænge der ingen Ministeransvarlighedslov findes. Det er høvedet tilstrækkelig fra forskjellige Sider, jeg behøver ikke at komme nærmere ind derpaa, men jeg drager det frem for at minde de Herrer og Ministeriet om, at de ikke ere angerelese i saa Henseende. Der er ikke blot ikke forelagt nogen Ministeransvarlighedslov fra Regjeringens Side, men dengang der fra Thingets Side blev gjort Forslag til en Ministeransvarlighedslov, hvilken Modstand mødte den da ikke i dette Thing, og hvorledes blev den ikke behandlet af Ministeriet og af det andet Thing? Jeg vil aldeles ikke behæbrede Modstanderne, naar de have sagt: denne Ministeransvarlighedslov hviler paa Principer, vi ikke ville gaa ind paa, vi ville have den forandret saaledes og saaledes og saa havde forhandlet den; men det have de Herrer ikke gjort. Man har overhovedet negtet at forhandle Ministeransvarlighedsloven, og Regjeringen har vist sig uwillig til at komme ind paa Loven, som Grundloven byder, og som den sætter som Betingelse for, at Rigsretten kan komme til at virke. Der var næsten ingen Medlemmer fra den anden Side, der her deltog i Forhandlingerne, og i det andet Thing blev Loven forkastet uden Forhandling. Naar saa er, har man ikke Lov til fra den anden Side at sige, at vi skulde bruge Rigsretten, thi saa svare vi, hvorfor skaffede I ikke dengang en Ministeransvarlighedslov, som er en Betingelse for at kunne bruge Rigsretten. Naar saa er, har Conseilspresidenten ingen Ret til at sige: jeg svarer først for Rigsretten, thi han er selv Skyld i, at vi ikke kunne bruge Rigsretten, idet han har gjort Sit til at hindre, at der kom en Ministeransvarlighedslov. Jeg siger, det er et Ansvar, der er dobbelt svært for den ærede Conseilspresident at bære, fordi han med den Politikk, han førte, maatte vide med sig selv, at denne Politikk i sine Konsekvenser maatte føre for Rigsretten, og da burde den ærede Conseilspresident have været den første til at hjælpe os til, at vi kunde gaa til den. Nu kunne vi ikke. Nei, al den Tale om Rigsretten falder tilbage paa den Regjering, som har gjort, at Rigsretten ikke kan benyttes, i alt Fald ikke foreløbig i denne Sag; men deraf følger ikke, at vi skulde frastrive os Ret til ikke at bruge den; paa ingen mulig Maade. Det maa ikke opsattes, som om vi aldrig vilde bruge Rigsretten, kun for Tiden anse vi det ikke for hensigtsmæssigt; men den Tid kan komme, det kan maasse vare længe, maasse kort — det har jo ingen Hast, thi Sagen præskriberes ikke — da vi finde det rigtigt at bringe Sagen for Rigsretten. Der bliver jo desuden Tale om denne Sag i langsommelig Tid. Naar den provisoriske Lov er forkastet, er dermed hele denne Tilstand fra 15de April til Dato uden

Lovhjæmmel; alle Udgifter staa som ulovhjemlede Udgifter; alle Udgifterne ere afholdte uden mere Lovhjemmel, end om der slet ikke havde været nogen Hjemmel. Statsrevisionen maa altsaa tage fat paa dem. Selv om vi fik en Finantslov, vilde endda den Hjemmel, som ligger i en saadan efterbevilgende Finantslov, ikke dække Ministeriet for Rigsretten, hverken for Udstedelsen af Loven eller navnlig for Oprøvelsen af Statter. Det er utvivlsomt anerkjendt af Finantsminister Spønneck i 1853 og vil heller ikke godt kunne modsiges, saa at der kan blive Leilighed nok til at faae Sagen for Rigsretten; men for Dørløbet er der ingen Anledning dertil. — Forøvrigt skal jeg anerkjende den Moderation, hvormed det ærede Medlem fra Viborg (Klein) talte sine Meningsfællers Sag, og jeg skal beklage, at han i mine Ord har set et Angreb paa et tidligere Ministerium, hvoraf han selv har været et Medlem. Jeg kan ikke gaa saa vidt, at jeg kan erkjende, at der dengang var nogen Indbøvelsen, der fra vor Side kunde mærkes; men jeg skal gaa saa vidt, at jeg erkjender, at det ærede Medlem, efter hvad han har sagt i Dag, maa have haft de bedste Hensigter, og jeg skal ønske det ærede Medlem Lykke i Fremtiden med at forene de modstridende Anskuelser bedre, end det hidtil er slet. At der fra det ærede Medlems Side er Villie til virkelig at komme ud over Kantskeligheden, har jeg aldrig turdet bestride og skal ikke bestride, hvormod jeg maa iudrømme, at der hos det ærede Medlem fra Odense (Koch) er en saadan Fond af Syft til Kamp, at jeg ikke tror, det fører til Noget, at vi komme for dybt ind paa Forhandlingen af det Omme. — Endelig sagde det ærede Medlem fra Viborg, at Stemningen kunde staa om, vi skulde være forsigtige. Jeg maa dertil sige det ærede Medlem, at vi ikke ere saa bange for vore Vælgere, at vi af den Grund skulde være forsigtige. Skulde Vælgerne være af den Mening, at de vilde opgive deres grundlovmæssige Ret, saa sige vi: vær saa god, saa maa I vælge Andre, vi opgive den ikke. Men vi ere fuldstændig rolige i saa Henseende. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem behøver at være bange; jeg tror, at Vælgerne ere ret godt paa deres Post. Det ærede Medlem og det ærede Medlem fra Odense sagde ogsaa — og det var vistnok en Slags Advarsel — at vi skulde vogte os vel for at sammenligne Forholdene her og i Frankrig. Den lille Sammenligning, jeg gjorde igaar, forekommer mig dog ikke er saa ganske haltende. Jeg vil bede det ærede Medlem fra Viborg erindre, at Politiken i Frankrig fra Foraaret nu har maattet opgives, og man har paa Grund af Folkets gennem Vælgene udtalte Mening set sig nødt til at lade det Ministerium falde, der repræsenterede det System, der kom til Roret i Mai Maaned (Modsigelse). Ministeriet er ganske vist ikke gaaet af, men det er en bekjendt Sag, at Ministeriet Broglie ligger